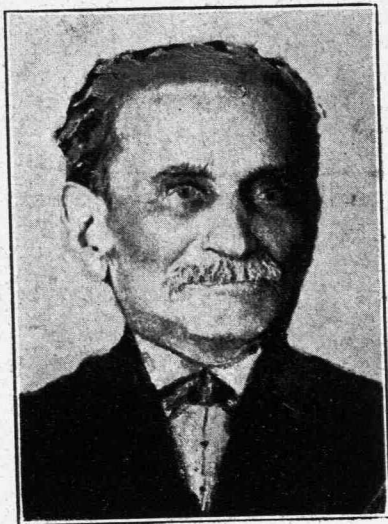


ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ!



ΜΑΡΙΝΟΣ ΓΚΕΝΤΙΛΙΝΗΣ

ΠΡΟΣΦΥΩΣ ὁ σοφὴς Πλούταρχος, ὁ μετὰ χάριτος καὶ ἀκριθείας βιογραφήσας πολλοὺς τῶν ἐπιστήμων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαιότητος, εἶπεν ὅτι, καλλίστη εἰκὼν εἶναι οὐχὶ ἢ τὸ σῶμα καὶ τὸ πρόσωπόν τινος ἀπομιμουμένη, ἀλλ' ἢ τὸ ἦθος καὶ τὸν τρόπον αὐτῆς ἐμφαίνουσα. ⁽¹⁾ Καὶ ἀληθῶς, ἰστάμενός τις πρό τινος εἰκόνας, δύναται μὲν νὰ θαυμάζη τὴν περιχοπὴν καὶ τὸν ἄλλον κόσμον αὐτῆς, ἀλλ' ἀγνοῶν τὰ κατὰ τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον, ἀδυνατεῖ νὰ σχηματίσῃ ποιὰν τινα περὶ αὐτοῦ ἰδέαν, καί, ὅπερ τὸ κυριώτερον, ν' ἀναπαραστήσῃ τοῦτο ἔμφυγον τρόπον τιὰ εἰς τὸν νοῦν του, διὸ καὶ παρέρχεται πρὸ αὐτῆς δίκην σκιαῶς. Αἱ βιογραφικαὶ ἄρα νύξεις ἀνδρῶν διαπρεπῶν, εἶναι, ὡς εἶπεῖν, ἡ φωταύγεια καὶ ὁ ὡραϊσμός τῶν εἰκό-

(¹) Πλούταρχου Κίμων, § 2. Πρβλ. καὶ Ἰσογρ. Εὐαγόρ. § λ'.

νων των, προσδίδουσαι αὐτοῖς λαμπρότητα, παντός χρωστῆρος ἀνωτέραν.

Τούτου ἕνεκα δημοσιεύοντες τὴν εἰκόνα τοῦ πρότινος χρόνου ἀποβιώσαντος εὐπατρίδου Κεφαλλήνος Μαρίνου Γκεντιλίνης, κρίνομεν προσῆκον ἵνα, δι' ἀκτίνων τινῶν εἰλημμένων ἐκ τοῦ χρηστοῦ βίου του, ἀνταυγάσωμεν αὐτήν, ὅπως τὸ εἰκονιζόμενον πρόσωπον καταστῇ πρόσωπον, ἀληθῶς, τηλαυγές.

*
**

Ἐν Ἑπτανήσῳ, καὶ πρὸ καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήγοντος αἰῶνος, διεκρίθησαν οἶκοι πλούσιοι καὶ ἀριστοκρατικοί, ὧν οἱ γόνοι οὐ μόνον διέλαμψαν ἐπὶ ἐξόχῳ παιδείᾳ, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ὑπὲρ τῆς πατρίδος αὐτῶν καὶ τῆς τοῦ Ἑθνους ἀναστάσεως οὐ μικρὸν προεκινδύνευσαν. Τοιοῦτους ἀριστοκρατικούς οἴκους, οἵτινες ἀπετέλουν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς τότε κοινωνίας, καὶ πρὸς οὓς ὀφείλεται παρ' ἡμῶν τῶν ἐπιγενεστέρων ἰδιάζουσα ἐκτίμησις, διότι ἐν ἡμέραις ζοφεραῖς, καθ' ἃς μονονουχὶ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα Ἑλλάς ἐλησμονεῖτο, ἐκείνοι, Προμηθεῖς ἀίπυμῆται, διετήρησαν, πάσῃ θυσίᾳ, ἀκοίμητον τὸ πῦρ τοῦ ἐθνισμοῦ καὶ κατέλιπον ἡμῖν ὡς παλλάδιον αὐτὸ γέρας τοῦτο, ὅπερ, μετὰ πολλῶν καὶ καλῶν καὶ μεγάλων κινδύνων ἐκτίησάντο (2), ἐπιδεικνύει μεγαθύμως καὶ ἡ Κεφαλληνία οὐκ ὀλίγους. Ἐν τοῖς πρωτίστοις δὲ τούτων τάσσονται οἱ οἶκοι τῶν Ἀννίνων, Χωραφᾶ, Γκεντιλίνης, Μεταξᾶ, Φωκᾶ καὶ ἄλλων, οἵτινες καὶ ἄνδρας ἐπιλέκτους ἀνέδειξαν, καὶ τὴν ἱστορίαν τῆς ἰδιαιτέρας αὐτῶν πατρίδος οὐκ ὀλίγον ἐλάμπρυναν.

*
**

Ἐκ τοιοῦτου εὐγενοῦς, ἀριστοκρατικοῦ καὶ πλουσίου κόσμου, ὡς ἀπὸ φωτοθύλου κύκλου, ἔλκει λαμπρῶς τὴν καταγωγὴν ὁ Μαρῖνος Γκεντιλίνης γυνηθεὶς κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1820 ἔτους ἐκ πατρὸς ἱετροῦ Γκεντιλίνης καὶ μητρὸς Ἀννης Ἀννίνου Χωραφᾶ.

Τὸν οἶκον Γκεντιλίνης ἐλάμπρυναν διάφορα αὐτοῦ μέλη. Ὁ πάππος τοῦ βιογραφουμένου Δημήτριος Γκεντιλίνης, ἀνὴρ πλούσιος ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων, πράττων τὰ πολιτικά, χρηματίας Ταμίας ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπικυριαρχίας καὶ ἐπὶ τῶν μετὰ ταῦτα Ἑπτανησιακῶν Κυβερνήσεων Ὁ θεῖός του Παῦλος Γκεντιλίνης, νομοδιδάσκαλος ἐκ τῶν ἀρίστων, διαπρέψας ὡς Ἐφέτης καὶ Βουλευτὴς ἐν τῷ Ἰονίῳ Κράτει, οὔτινος τὴν ἐμβριθείαν καὶ τὴν ἀρτίαν ἐπιστημονικὴν μόρφωσιν μαρτυροῦσιν ἡ συμμετοχὴ αὐτοῦ εἰς

(2) Δημοσθένους Κατὰ Φίλιπ. Γ'.

τὴν σύνταξιν τοῦ Πολιτεύματος τοῦ Ἰονίου Κράτους, ἡ ἰδιάζουσα ὑπόληψις, ἥς ἀπῆλauen ὑπὸ τῶν ἀρχόντων τοῦ Κράτους τούτου, ἔνεκα τῆς ὁποίας ἀνῆλθεν, ὡς ἐρρήθη, εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα — καὶ σημειωτέον ὅτι διὰ ταῦτα ἐξελέγοντο τότε οἱ ἄριστοι καὶ οἱ κράτιστοι, — τὰ σπουδαῖα αὐτοῦ συγγράμματα, ὧν παραλείποντις τ' ἄλλα μὴ ἐκδοθέντα, ἔνεκα τοῦ προώρου θανάτου του, (1) μνημονεύομεν τοῦ συγγράμματος αὐτοῦ περὶ Π ο ι ν ι κ ῆ ς Νο μ ο θ ε σ ι ᾶ ς, οὐκ ὀλίγον ἐπαινεθέντος καὶ συστηθέντος ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Γερουσίας τοῦ Ἰονίου Κράτους ὅπως ληφθῇ ὑπ' ὅσιν κατὰ τὴν σύνταξιν τῶν νόμων αὐτοῦ (2) κλπ. Ὁ πατὴρ τοῦ βιογραφουμένου Πέτρος Γκεντιλίνης, ἱατρὸς ἐκ τῶν ἐξοχωτέρων, ἐγκύβας μετ' ἀφροσώσεως εἰς τὴν θείαν τοῦ Ἱπποκράτους ἐπιστήμην καὶ δημοσιεύσας ἀξιόλογον σύγγραμμα περὶ «Παθολογικῆς Ἀνατομίας» (3).

λιστί.

Ὅποίας δὲ ἐκτιμήσεως ἐτύγχανε καὶ οὗτος, ἀοκεῖ νὰ σημειώσωμεν ὅτι ὁ διαπρεπὴς ἱατρὸς Κ. Bressa, μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῆς Παυίας, ἐζήτηε τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ζητήματος : «ὁποία ἡ πρωτίστη λειτουργία καὶ ἐπενέργεια τῆς Εὐσταθιανῆς σάλπιγγος»⁴

Ὁ Ἀναστάσιος Γκεντιλίνης, ὁπλαρχηγός, ἀνδρείως ἀγωνισθεὶς τῷ 1821 κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Πατρῶν (5) καὶ ἄλλοι.

Τὸν οἶκον πάλιν Ἀ ν ν ῖ ν ο υ Χ ω ρ α φ ᾶ, κατεστησαν ἐπιφνῇ καὶ προεξάρχοντα, οἱ Ἀναστάσιος Ἀννίνος, γενναίως ἀγωνισθεὶς ὡς ὁπλαρχηγός ἐν Κρήτῃ κατὰ τὸ 1669 καὶ ἀλλαγῇ ὑπὸ τὸν Μοροζίνην Νικόλαος Ἀννίνος Χωραφᾶς πάππος τοῦ βιογραφουμένου, πανίσχυρος ὢν ἐν Κεφαλληνίᾳ, διατελέσας Κυβερνήτης (Πρύτανις) αὐτῆς, ἔτι δὲ Γερουσιαστὴς τῆς Ἑπτανήσου κλπ. ἡ σύζυγός του Ἀγγελικὴ Χωραφᾶ, γυνὴ π ο λ λ ο ῦ ἁ ξ ῖ α, οὐκ ὀλίγας παρασχούσα συνδρομὰς κατὰ τὸ 1821 εἰς τοὺς ἐνταῦθα κατα-

1 Οἶον : Περὶ Δικονομίας, Περὶ Δημοσίας Οἰκονομίας κλπ.

2. «Περὶ Ποινικῆς Νομοθεσίας ὑπὸ Δρ. Παύλου Γκεντιλίνῃ μέλους διαφόρων Ἀκαδημιῶν, Ἐφέτου, Βουλευτοῦ κλπ Κέρκυρα 1819». Ἱταλιστί.

3. «Πραγματεία Περὶ Παθολογ. Ἀνατομίας τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὑπὸ Δρ. Πέτρου Γκεντιλίνῃ μέλους τῆς ἐν Λονδίῳ Βασιλικῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, Ἱατροῦ τοῦ Νοσοκομείου Ἀγ. Γεωργίου Παυίας, 1807». Ἱτα-

4. «Τίς ἡ πρωτίστη λειτουργία καὶ ἐπενέργεια τῆς Εὐσταθιανῆς σάλπιγγος, ἐπιστολὴ πρὸς Δρ. Π. Γκεντιλίνην ἱατρὸν Παυίας 1808». Ἱταλιστί.

5. Δοκίμιον περὶ τῆς Ἑλλήν. Ἐπαναστάσεως ὑπὸ Ἰ Φιλύμονος τόμ. Δ' κλπ.

φυγόντας πρόσφυγας καὶ εἰς τὰ ἀπόσταλέντα γυναικόπαιδα, καὶ τῆς ὁποίας αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ πολλὰ προτερήματα μνημονεύονται ἔτι καὶ νῦν μετ' εὐφημιῶν ὁ πατὴρ τῆς Κωνσταντίνος Χωραφᾶς, Κυβερνήτης καὶ αὐτὸς τῆς Κεφαλληνίας· ὁ στρατηγὸς Γεώργιος Χωραφᾶς, ἀναδειχθεὶς Ἀντιβασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως, (1) καὶ ἄλλοι.

* *

Τοιούτους λοιπὸν ἐκλάμπρους θυρεοὺς φέρων ὁ Μαρίνος Γκεντιλίνης, περιφάνειαν τουτέστι γένους, εὐμάρειαν πλούτου καὶ δαφίλειαν ἀγαθῶν, διεκρίθη καὶ αὐτὸς καθ' ἅπαντα τὸν μακρὸν βίον του εἰς ἀρετὰς ἐπισπώσας τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν. Εὐγενής, καί, ἐκ προαιρέσεως, ἀριστοκρατικός, ἔζη ἐντίμως καὶ ἀξιοπρεπῶς. Οὔτε ὑπεροψία, οὔτε μεγαλυχία, οὔτε χλιδαὶ ἐπεσκότιζον τὸν νοῦν του, ἀλλὰ τούναντίον, νηφάλιος, σώφρων, ἀγαθὸς καὶ προσηνής, ὦν ἀληθῶς εὐγενής, διῆγεν. Ὁ μεγαλοπρεπὴς οἶκος του ἦτο πρότυπον ἀρετῆς καὶ εὐγενείας. Ὁ Βασιλεὺς ὁτάκις ἐπεσκέφθη τὴν Κεφαλληνίαν κατέλειπεν ἐν αὐτῷ, φιλοξενούμενος ἡγεμόνικως. Κεκτημένος νῦν ἔκτακτον, διηύθυνεν ἐπαξίως τὸν πλούσιον οἶκόν του, πολλοὺς πολλάκις εὐεργετήσας. Κατὰ τὴν Κρητικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1866 ἐπῆλθε γενναῖος χορηγὸς πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν Ἀτμοπλοίαν, ἣς τὰ πλοῖα μετεκόμιζον γυναικόπαιδα καὶ τροφάς. Κατὰ τὴν σταδιοδρομίαν τοῦ βίου του, ὅστις ὑπῆρξε βίος δράσεως καὶ ἐνεργείας, διότι ἐπρέσβευεν ὅτι «τὸ ζῆτο οὐ μὲν ἄλλω τὸν ἐκφεύγει δὲ τ' ἀμελοῦμενον», οὐδένα περηνώχλησεν ἢ ἔβλαψε, τούναντίον, ἡ ἀνοχή του πρὸς πολλοὺς ἀθετοῦντας τὰς υποχρεώσεις των, πρὸς πολλοὺς ἐνοικιοῦντας δωρεὰν εἰς τὰς οἰκίας του, πρὸς πολλοὺς καρπούμενους τὴν ἀπέραντον κτηματικὴν περιουσίαν του, ἦτο παραδειγματική, διότι, εὐγενῇ ἀληθῶς αἰσθήματα ἔχων, ἦτο λίαν συγκαταβητικός, καὶ ἐπραττεν ἀθρόωως τὸ ἀγαθόν. Ἐχων ζωηρὰν μνήμην, διηγεῖτο μετὰ χάριτος πολλὰ συμβεβηκότα παρῳχημένων ἐποχῶν καὶ πολλάκις πολλοὶ ἐζήτουν παρ' αὐτοῦ, λόγῳ ἀκριθείας, ἱστορικὰς πληροφορίας. Καίτοι δὲ πάντοτε πολύφρονες καὶ πολυάσχολος ὢν, οὐδέποτε κατέλειπε τὸ βιβλίου θρησκευτικὸν αἰσθημα, οὐ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐνεφρεῖτο, ἀλλ' ἦτο ζηλωτὸν ὑπόδειγμα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εὐτελείας. Ἐν γένει ὁ βίος του ἦτο βίος ἀνθρώπου εὐγενούς καὶ χριστιανοῦ, βίος ἐνὶ λόγῳ, ἀκηλίδωτος. Λαβὼν δὲ «κρινωνὸν βέλτιστον καὶ ἀγαθὸν τοῦ οἴκου του

1. Ἱστορία τῆς Κεφαλληνίας καὶ Βίοι ἐνδόξων ἀνδρῶν αὐτῆς ὑπὸ Α. Μαζαράκη.

συνεργοῦντα πάντοτε ἐπὶ τὸ ἀγαθόν» τὴν ἐκ Λευκάδος Ἀγάθην Καλκάνη, γυναῖκα ἀληθῶς κεχαρισμένην, καὶ διὰ τὴν ἐπιμεμελημένην αὐτῆς ἀνατροφὴν καὶ τὴν ἀρτίαν μόρφωσιν, ἔτι δὲ καὶ διὰ τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα αὐτῆς προτερήματα, ἀπετέλεσεν οἰκογένειαν ἀρίστην. Τὰς περιχοσμεύσας δ' αὐτὸν ἀρετὰς ταύτας μετέδωκεν, ὡς λαμπρὸν γνώρισμα, καὶ πρὸς τὰ τέκνα του, ἅτινα διακρίνει καὶ αὐτὰ ἄκρα εὐγένεια καὶ ἀγαθότης, καὶ δύναται περὶ αὐτῶν εὐκόλως νὰ λεχθῇ τὸ τοῦ σοφοῦ : «Καὶ ἐν τέκνοις αὐτοῦ γνωσθήσεται ἀνὴρ»· διότι ἀληθῶς ἐμφαντικώτερον ἤδη ὅτε ἐκεῖνος μετέστη διαγινώσκονται καὶ ἐξαγγέλλονται αἱ ἀρεταὶ αὐτοῦ.

* *

Οὕτω δὲ ζήσας καὶ ὑπὸ τοῦ γήρατος καμψθεὶς, ἀπεβίωσεν ἐν εἰρήνῃ κατὰ τὴν 21 Ἀπριλίου 1898. Τὴν κηδεῖαν του, μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπαξίως τῆς περιόπτου θέσεώς του τελεσθεῖσαν, παρηκολούθησαν μέχρι τοῦ τάφου ἄθροοι οἱ συμπολίται του, τεχμηριοῦντες οὕτω τὸν πρὸς αὐτὸν σεβασμὸν των.

Τοιοῦτος, ἐν ἀσθενεῖ σκιαγραφία, ὑπῆρξεν ὁ κατὰ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐγένειαν προέχων ἐν Κεφαλληνίᾳ, εὐπατρίδης Μαρῖνος Γκεντιλίνης.



ΟΛΓΑ Ν. ΚΡΙΤΣΑ

ΕΓΙΘΙΣΤΑΙ ἵνα ἀποδίδηται ἐκτίμησις οὐ μόνον εἰς τοὺς ἐν μά-
χαις ἀνδραγαθήσαντας καὶ τοὺς ἐν εἰρήνῃ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγα-
θοῦ ἐργαζομένους, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα τελέσαντα τὸν βίον ἐν ἀγα-
θότητι καὶ εὐποιᾷ. Ὑπὸ τοιαύτης ἀρχῆς ἐλαυνόμενοι καταχωρί-
ζομεν τὴν εἰκόνα τῆς κατὰ τὸ τέλος τοῦ παρελθόντος ἔτους 1897
ἀποθανούσης Ὀλγας Ν. Κρίτσα, τύπου Ἑλληνίδος οἰκοδεσποίνης.
Γεννηθεῖσα ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1867 ἐκ πατρὸς
τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων τῆς Ἠπείρου Ἰωάννου Βασιλείου, εὐὐπολήπτου
ἐμπόρου Ἀθηνῶν, ἔτυχε λίαν ἐπιμελελημένης ἀνατροφῆς ὑπὸ τὴν
αὐστηράν ἐπίβλεψιν τῶν γονέων της. Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ
1888 συνεζεύχθη τὸν μεγαλοκτηματῖαν καὶ πολιτευτὴν Νικόλαον
Α. Κρίτσαν τῆς ἐν Λαμῖᾳ πατριαρχικῆς οἰκογενείας τῶν Κρι-
τσαίων, μετὰ ἐνεαετῇ δὲ συμβίωσιν ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις, ἔνθα
φεύγουσα τὰς ὁρδὰς τοῦ Ἑτέμ πασᾶ εἶχεν ἔλθει, ἵνα μεριμνήσῃ
περὶ τῆς κλονισθείσης ὑγείας της κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1897.



ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΟΥΚΟΥΡΑΣ

ΕΝ περίπου ἔτος παρῆλθεν, ἀφ' ἧς ἐξέλιπεν ἐν Πύργῳ συμαθε-
στάτη προσωπικότης, ὁ δικηγόρος Δημήτριος Μπούκουρας, καὶ
ὅμως ἐν τῇ κοινωνίᾳ, εἰς ἣν ἔδρασε, νωπὸν εἰσέτι ὑφίσταται τὸ
πένθος ἐκ τῆς χαινούσης πληγῆς. Οἱ συνάδελφοί του τὸν ἀναμέ-
νουσιν, οἱ πελάται δὲν τὸ πιστεύουν ἀκόμη, καὶ οἱ οἰκεῖοι αἰσθά-
νονται περιίπταμένην διαρκῶς τὴν μορφήν του καὶ προσδοκῶσιν
ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν νὰ ἐμφανισθῇ μειδιῶσα καὶ ζωηρὰ ὡς
ὑπῆρξε πάντοτε.

Ὁ θάνατος εἶναι σκληρὸς. Δὲν ὑπάρχει τι ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς
δ νὰ δύναται νὰ συγκρίνη τις τοῦ θανάτου τὴν φρίκην. Καὶ ὅμως
ὑπάρχει τι σκληρότερον καὶ αὐτοῦ : ἡ λήθη. Ἡ λήθη εἶναι ὁ
θάνατος τῶν νεκρῶν. Καὶ ὁ δεύτερος οὗτος θάνατος εἶναι ψυχρὸς,
παγετώδης, ἀδιάλυτος. Ζόφος στυγνὸς τῶν ὑποχθονίων ταρτάρων
ἐγέννησε βεβαίως τὴν λήθην. Εὐτυχὴς συνεπῶς ὁ νεκρὸς ζῶν ἐν
τῷ φωτὶ τῆς συμπαθοῦς ἀναμνήσεως. Ἡ ἀνάμνησις ἡ πλέκουσα
τὸν στέφανον τοῦ ἀσπίλου βίου τῆς ἐντίμου δράσεως, τῆς εὐγε-
νείας ἐν τῇ συμπεριφορᾷ, τοῦ θριάμβου ἐν τῷ βιωτικῷ ἀγῶνι,
εἶναι νέα φωτόσφαιρα ζωῆς, νέος κόσμος ἀπρὸς πέλαστος εἰς τοὺς

πλείστους τῶν ἐν τῇ γῇ ζώντων, εἶναι ὁ αἰθέριος θρόνος, εἰς ὃν δὲν ἐξικνουῦνται τὰ βορβορώμενα πέλματα τῶν ἐπιγείων παθῶν. Ὁ Δημήτριος Μπούκουρας, γόνος γορτυνιακῆς οἰκογενείας πολεμιασῆς ἀκαταβλήτως τὸν δυνάστην κατὰ τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, ἔκτοτε δὲ πολιτευομένης καὶ δρώσης ἐν Γορτυνίᾳ, δὲν ἠθέλησε, καίτοι πλειστάκις προκληθεὶς, νὰ πολιτευθῇ Βιοπαλαιστῆς καὶ αὐτοδημιουργήμα, ἐγένετο διδέκτωρ τῆς Νομικῆς, καθ' ἣν ἐποχὴν δὲν ἐσχορπίζοντο ἀφειδῶς τὰ διπλώματα καὶ κατῆλθεν εἰς Ἡλείαν προασιζὼν δεξιώτατα τὰ συμφέροντα τῶν πελατῶν αὐτοῦ διὰ τῆς συνδρομῆς πρὸς ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, ἧς ὑπῆρξεν ἐνθους μύστης, μὴ ἐκλιπαρῶν τὰ ἀγαθὰ τοῦ νόμου ἀλλ' ἐπιβάλλων αὐτά. Ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ἐξύψου τὸν ἐκλιπόντα δικηγόρον εἰς τὴν περιωπὴν εἰς ἣν ἔταξεν αὐτὸν ὁμοθύμως ἡ κοινωνία τῆς Ἡλείας, ἦτο ἡ ἀξιοπρέπεια περὶ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος. Ὁ Μπούκουρας ἐγνώρισε νὰ κρατήσῃ πολὺ ὑψηλὰ τὴν δικηγορίαν μὴ κατερχόμενος μέχρις εὐτελείας πρὸ τοῦ πελάτου, ὅστις εἰσερχόμενος μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὸ γραφεῖόν του, ἡσθάνετο ὅτι εὐρίσκετο ἐνώπιον ἀρχῆς, ἣτις ἀφοῦ προσηνῶς ἐξήταξε καὶ ἠρεῦνα ἐξέδιδε διαταγὰς ἐν ταῖς παρεχομέναις συμβουλαῖς. Ὑπὸ τοιαύτην ἐποψὴν ἦτο πανθομολογουμένως πρότυπον καὶ κόσμημα τοῦ ἐν Ἡλείᾳ δικηγορικοῦ συλλόγου. Ἀλλὰ καὶ ὡς ἄτομον καὶ ὡς φίλος καὶ ὡς συζυγος καὶ ὡς συγγενῆς ὑπῆρξε πρότυπον ὁ ἀγαπητὸς Δημητράκης. Πάντες μετ' ἀπελπισίας διὰ τὴν ματαιότητα τῶν ἐγκοσμίων ἐνθυμοῦνται τὸν ἀδαμάντινον αὐτοῦ χαρακτῆρα, τὴν ἀείποτε εὐθυμον διάθεσιν, τὴν ἀπροσποίητον λεπτότητα τῶν εἰλικρινῶν αἰσθημάτων, τὴν συμπαθοῦσαν εἰς τοὺς δυστυχεῖς καὶ φιλόπτωχον καρδίαν του καὶ πάντες ἀπροκαλύπτως ἤδη ὁμολογοῦσι καὶ πάντοτε ἐκήρυττον ὅτι δὲν ἔσχεν ἐν τῷ βίῳ οὐδένα ἐχθρὸν διότι οὐδένα ποτὲ ἔβλαψεν. Ἀποτελῶν τὸ ἐγκριτώτατον μέλος τοῦ συγγενικοῦ αὐτοῦ κλάδου, ἐνέπνεεν εἰς τοὺς βαρυπενθοῦντας καὶ ἀπῶς φανισμένους ἤδη συγγενεῖς του, τοὺς ἐν Εὐρώπῃ. Αἰγύπτῳ καὶ Ἑλλάδι ἐγκατεσπαρμένους, ἀληθῆ λατρείαν, ἐξικνουμένην μέχρις εὐλαβοῦς σεβασμοῦ. Καὶ ὅμως ἐκείνην τὴν μεγάλην ἐν τῇ εὐγενείᾳ καρδίαν παρ' ὅλον τὸν ἥρεμον ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ τὸν ἀρμονικώτατον καὶ εὐδαίμονα συζυγικὸν βίον, φθονερά μοῖρα ἔπληξε καίριως ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ. . . Δεινὸν καὶ ἀνίατον καρδιακὸν νόσημα ἐμάρανε τὴν θάλλουσαν καὶ ὠραίαν ἀνδρικὴν ὑπαρξίν καὶ καταβιβρώσκον ὑπούλως τὸν σιδηροῦν ἐκείνον καὶ νέον ἔτι ὄργασμόν. τὸν ἔτριψεν ἐν Ἀθήναις ὅπου μετέβη πρὸς νοσηλείαν, ἄπνουν εἰς τὸν τάπον τὴν 18ην Δεκεμβρίου τοῦ 1897.



ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗΣ ΜΟΥ
ΜΑΝΔΑΝΗΣ ΙΑΤΡΟΥ

ΤΙΣ ψεύτης νά μού τώλεγε κ' ἐγὼ νά τὸ πιστέψω,
Πουλί μου ταξειδιάρικο, πῶς θά σέ ἴδω νεκρό,
Μ' ἓνα τραγοῦδι θλιβερό κ' ἐγὼ νά σέ φιλέψω,
Νά στρώσω γιὰ κρεββάτι σου τὸ μνήμα τὸ πικρό ;

Ἄχ! ποιδὲ σκληρὸς κι' ἀχάριστος σοῦσέυσε τὴ ματιά σου ;
Στὸ στόμα ποιδὲ σ' ἐφίλησε κοί μουμεινες νεκρό ;
Ἄχ! ποιά νεράϊδα τοῦ γιалоῦ σου πῆρε τὴ λαλιά σου
Καί μουμεινες ἀναίσθητο, ἀμίλητο, βουβό ;

Ξύπνα νά ἴδῃς τριγύρω σου ποῦ οἱ κάμποι ἀνθοβολοῦνε
Καί ζευγαρώνει ἡ πέρδικα κρυφὰ μεσ' στὰ κλαδιά . . .
Ἄχ! Ξύπνα, τῆς μανούλας σου τὰ μάτια νά σέ ἴδουνε
Γιὰ θά τὴν κάψη ἡ φωτιά ποῦ ἔχει στή καρδιά.

Καὶ τώρα ὁποῦ φάντασμα τρεμουλιαχτὸ θὰ γέρνη
 Καὶ θάρχεται μεσάνυχτα στὴ πρώτη σου φωληά,
 Τί μήνυμα σπαραχτικὸ στ' ἀδέλφια σου θὰ φέρνη.
 Πῶς μὲ τὸ Χάρο σήμερα κοιμήθης ἀγκαλιά;

Καὶ τώρα ὁποῦ αὔριο θ' ἀναστηθῇ ἡ φύσι,
 Κι' ὁ ἥλιος μὲ τὰ λούλουδα θὰ παιζῇ μιὰ χαρά,
 Σένα, λουλουδι ζηλευτὸ, ἄχ! ποιὸς θὰ σ' ἀναστήσῃ;
 Ποιὸς θὰ σοῦ δώσῃ τὴ ζωὴ, τὸ φῶς, τὴ μυρουδιά;

Ἄχ! ὄχι· μὴ τὴν κλάψετε· στοῦ κόσμου μέσ' τὴ ζάλη
 Ἐδιάβηκε σὰν ὄνειρο οὐράνιο, γλυκὸ,
 Καθὼς ποῦ λάμπει ἡ ἀστραπὴ μέσ' τῆς βροντῆς καὶ πάλι
 μέσ' τὸ σκοτάδι χάνεται καὶ σδύνει τὸ πικρὸ.

ΑΣΠΑΣΙΑ Φ."

